

Ziua 5994

Mă trezesc.

Imediat trebuie să-mi dau seama cine sunt. Nu e vorba doar de corp — de a deschide ochii și a descoperi dacă pielea de pe braț este oacheșă sau deschisă la culoare, dacă părul meu e lung sau scurt, dacă sunt gras sau slab, băiat sau fată, dacă am cicatrici sau nu. Corpul este cel mai ușor lucru cu care te adaptezi, dacă eşti obișnuit să te trezești în fiecare dimineață în unul nou. Ceea ce poate fi greu de înțeles este viața, contextul în care se află corpul.

În fiecare zi sunt altcineva. Sunt eu însuși — știu că sunt eu însuși — dar sunt și altcineva.

Întotdeauna a fost aşa.

Informația există. Mă trezesc, deschid ochii, înțeleg că e o nouă dimineață, un loc nou. Intervine prompt biografia, un dar de bun venit de la partea ne-eu a mintii. Astăzi sunt Justin. Cumva știu asta — mă cheamă Justin — și, în același timp, știu că în realitate nu sunt Justin, că doar îi împrumut viața pentru o zi. Mă uit în jur și știu că asta e camera lui. Asta e casa lui. Ceasul va suna în șapte minute.

N-am fost niciodată aceeași persoană de două ori, dar sigur am mai fost genul ăsta de persoană. Haine peste tot. Mult multe jocuri video decât cărți. Doarme în boxeri. După gustul din gură, e fumător. Dar nu atât de înrăit, încât să aibă nevoie de o țigară de îndată ce se trezește.

— Bună dimineața, Justin, spun.

O fac ca să-i verific glasul. E coborât. Glasul din capul meu e întotdeauna altfel.

Justin nu are grija de el. Îl mănâncă scalpul. Ochii lui nu vor să se deschidă. N-a prea dormit.

Știu deja că nu o să-mi placă ziua de azi.

E greu să fii în corpul cuiva care nu-ți place, pentru că trebuie totuși să-l respecti. În trecut am pus în pericol oameni și am constatat că, de fiecare dată când am făcut o borboată, fapta mea m-a bântuit. Așa că încerc să fiu prudent.

Din ce pot să spun, fiecare persoană în care sălăsluiesc e de aceeași vîrstă cu mine. Nu sar de la șaisprezece ani la șaizeci de ani. Nu știu cum funcționează asta. Sau de ce. Am încetat de mult să încerc să-mi dau seama. Niciodată n-am să-mi dau seama, la fel cum o persoană normală nu-și dă seama de existența ei. După o vreme, trebuie să te împaci cu faptul că pur și simplu *ești*. N-ai cum să știi de ce. Poți să ai teorii, dar nu va exista niciodată dovada.

Am acces la fapte, nu la sentimente. Știu că asta e camera lui Justin, dar n-am idee dacă lui îi place sau nu. Vrea să-și omoare părinții din camera de alături? Sau ar fi pierdut dacă mama lui n-ar intra să se asigure că s-a trezit? E imposibil de spus. E ca și cum acea parte din mine ar înlocui aceeași parte a persoanei în care mă aflu.

Și deși mă bucur că gândesc ca mine, un indiciu din când în când despre cum gândește cealaltă persoană mi-ar fi de ajutor. Toți ascundem mistere, mai ales când suntem văzuți din interior.

Sună ceasul. Întind mâna după o cămașă și niște jeansi, dar ceva îmi spune că e aceeași cămașă pe care a purtat-o ieri. Aleg altă cămașă. Iau hainele în baie, fac un duș și mă îmbrac. Părinții lui sunt acum în bucătărie. Ei habar n-au că ceva s-a schimbat.

Șaisprezece ani înseamnă multă experiență. De obicei nu fac greșeli. Nu mai fac.

I-am citit ușor pe părinții lui: Justin nu prea vorbește cu ei dimineața, aşa că nu trebuie să mă chinui să vorbesc cu ei. M-am obișnuit să sesizez așteptările altora sau lipsa lor. Înfulec niște cereale, las bolul în chiuvetă fără să-l spăl, însfăc cheile lui Justin și plec.

Ieri am fost o fată dintr-un oraș despre care bănuiesc că e la două ore depărtare. Alătăieri am fost un băiat dintr-un oraș aflat la o distanță de trei ore de primul. Încep deja să uit detaliile cu privire la ei. Trebuie să fac, altfel nu-mi voi mai aminti niciodată cine sunt de fapt.

Justin ascultă muzică zgomotoasă și insuportabilă la un post de radio la care DJ zgomotoși și insuportabili fac glume zgomotoase și insuportabile ca să treacă mai repede dimineața. Asta e tot ce trebuie să știu despre Justin, zău. Îi accesez memoria ca să afli drumul spre școală, ce loc de parcare să ocup, la care dulap să mă duc. Combinatia. Numele oamenilor de pe culoar pe care îi cunosc.

Uneori nu pot să duc la capăt aceste activități. Nu mă pot hotărî să mă duc la școală, să fac slalom printre obligațiile zilei. Spun că sunt bolnav, stau acasă și citesc

câteva cărți. Dar chiar și lucrul ăsta devine obositor după un timp și mă pomenesc dispus să înfrunt provocarea unei școli noi, a unor prieteni noi. A unei zile noi.

În timp ce scot din dulap cărțile lui Justin, simt că cineva se învârtă prin preajmă. Mă întorc și văd chipul unei fete pe care sentimentele se pot citi limpede — e șovăielnică și în aşteptare, emoționată și topită de iubire. Nu e nevoie să-l accesez pe Justin ca să știu că asta e iubită lui. Nimici altcineva n-ar fi avut reacția asta față de el, n-ar fi fost atât de nesigură în prezența lui. E drăguță, dar nu vede asta. Se ascunde în spatele părului, fericită și totodată nefericită să mă vadă.

O cheamă Rhiannon. Și, preț de o clipă — o fracțiune de secundă — mă gândesc că, da, numele asta î se potrivește. Nu știu de ce. Nu o cunosc. Dar e potrivit.

Asta nu este gândul lui Justin. E al meu. Încerc să-l ignor. Nu sunt persoana cu care vrea ea să vorbească.

— Bună, spun, exagerat de nonșalant.

— Bună, murmură ea.

Se uită în podea, la Conversii pe care a desenat cu cerneală orașe, clădiri în jurul tălpilor. Ceva s-a întâmplat între ea și Justin și nu știu ce anume. Probabil e ceva de care Justin nici măcar nu și-a dat seama la vremea respectivă.

— Ești bine? o întreb.

Văd mirarea de pe chipul ei, chiar dacă încearcă să o ascundă. Nu e o întrebare pe care o pune în mod normal Justin.

Iar treaba ciudată este că vreau să cunosc răspunsul. Faptul că lui nu i-ar păsa mă face și mai mult să vreau să-l cunosc.

— Sigur, spune ea, deloc sigură.

Mi-e greu să mă uit la ea. Știu din experiență că în fiecare fată care stă pe margine se află un adevăr central. Și-l ascunde, dar în același timp vrea ca eu să-l văd. Adică, vrea ca Justin să-l vadă. Și e acolo, doar că inaccesibil. Un sunet care așteaptă să fie cuvânt.

E atât de pierdută în tristețea ei, încât habar n-are cât e de evident. Cred că o înțeleg — o clipă, îmi îngădui să o înțeleg — dar apoi, dinăuntru acestei tristeți, ea mă surprinde cu o străfulgerare de hotărâre. De bravură, chiar.

Luându-și privirea din podea și uitându-se în ochii mei, întrebă:

— Ești supărat pe mine?

Nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care aș putea fi supărat pe ea. Mai curând sunt supărat pe Justin că o face să se simtă atât de neimportantă. O spune limbajul corpului ei. Când este în preajma lui, se simte neînsemnată.

— Nu, spun, nu sunt deloc supărat pe tine.

Îi spun ce vrea să audă, dar nu are încredere în vorbele mele. Rostesc cuvintele potrivite, dar ea bănuiește că sunt gogoși.

Asta nu e problema mea; știu asta. Mă aflu aici pentru o zi. Nu pot să rezolv problemele sentimentale ale nimănui. Nu trebuie să schimb viața nimănui.

Mă întorc cu spatele, scot cărțile, încui dulapul. Ea rămâne pe loc, paralizată de singurătatea profundă, disperată a unei relații cu probleme.

— Tot mai vrei să luăm azi masa de prânz? mă întrebă.

Ușor ar fi să spun nu. Fac deseori asta: simt că viața celeilalte persoane mă atrage în ea și fug în direcția opusă.

Însă ea are ceva — orașele de pe încălțările ei, străfulgerarea de bravură, tristețea inutilă — care mă face să vreau

să știu care va fi cuvântul atunci când va înceta să mai fie sunet. Am petrecut ani întregi întâlnind oameni fără ca măcar să-i cunosc, iar în dimineața asta, cu această fată, simt o vagă dorință să știu. Și, într-un moment de slăbiciune sau, dimpotrivă, de curaj din partea mea, mă hotărăsc să-mi împlinesc dorința. Mă hotărăsc să afli mai multe.

— Absolut! spun. Ar fi grozav să luăm prânzul.

O citesc din nou: am vorbit cu prea mult entuziasm. Justin nu e niciodată entuziasmat.

— Ar fi strașnic, adaug.

Se simte ușurată. Sau, cel puțin, atât de ușurată cât își permite să fie, ceea ce este o formă foarte prudentă de ușurare. În urma accesării știu că ea și Justin sunt împreună de peste un an. Mai mult de atât nu pot afla. Justin nu ține minte data exactă.

Ea mă ia de mâna. Mă surprinde cât de plăcută este senzația.

— Mă bucur că nu ești supărat pe mine, spune. Vreau ca totul să fie bine.

Dau din cap. Dacă există un lucru pe care l-am învățat, acesta e următorul: toți vrem ca totul să fie bine. Nici măcar nu ne dorim să fie fantastic sau splendid sau nemaipomenit. Ne mulțumim să acceptăm să fie bine, fiindcă în majoritatea timpului bine este de ajuns.

Sună de intrare la ore.

— Ne vedem mai târziu, spun.

O promisiune extrem de banală. Dar pentru Rhian-non, ea înseamnă enorm.

La început, mi-a fost foarte greu să parcurg fiecare zi fără să-mi fac relații de durată, fără să las în urmă vieți

schimbate. Când eram mai tânăr, doream cu încocare prietenie și apropiere. Legam prietenii fără să accept că se vor rupe foarte repede și definitiv. Îmi asumam viațile; consideram că prietenii lor pot fi prietenii mei, că părintii lor pot fi părintii mei. Dar, după o vreme, a trebuit să încetez. Era prea sfâșietor să trăiești cu atâtea deșpărțiri.

Sunt un vântură-lume, și cât se poate de singuratic, dar lucrul ăsta e și extraordinar de eliberator. Nu mă voi defini niciodată drept altcineva. Nu voi simți niciodată presiunea celor de-o vârstă cu mine sau povara așteptărilor părintești. Pot să-i socotesc pe toți ca fiind piese ale unui întreg și să mă concentrez asupra întregului, nu a pieselor. Am învățat să observ mult mai bine decât majoritatea oamenilor. Nu sunt orbit de trecut, nici motivat de viitor. Mă concentrez asupra prezentului deoarece aici îmi este destinat să trăiesc.

Învăț. Uneori mi se predă ceva ce deja mi s-a predat în zeci de alte săli de clasă. Alteori mi se predă ceva complet nou. Trebuie să accesez corpul, să accesez mintea și să văd ce informații s-au reținut. Iar atunci când o fac, învăț. Cunoștințele sunt singurul lucru pe care îl iau cu mine când plec.

Știu foarte multe lucruri pe care Justin nu le știe, pe care nu le va ști niciodată. Stau acolo la ora de matematică, deschid caietul lui și notez fraze pe care el nu le-a auzit niciodată. Shakespeare, și Kerouac, și Dickinson. Mâjne sau cândva după mâine, sau niciodată, va vedea aceste cuvinte notate cu scrisul lui și habar n-o să aibă de unde au venit, sau nici măcar ce anume sunt.

Atât îmi permit să mă amestec.

Restul trebuie făcut ca la carte.

Rhiannon stă cu mine. Intimitatea ei. Licăriri din amintirile lui Justin. Lucruri mărunte precum felul în care îi cade părul, felul în care își roade unghiile, hotărârea și resemnarea din glasul ei. Lucruri luate la întâmplare. O văd dansând cu bunicul lui Justin, fiindcă el a spus că vrea un dans cu o fată drăguță. O văd acoperindu-și ochii la un film de groază, uitându-se printre degete, savurându-și spaima. Acestea sunt amintirile frumoase. La altele nu mă uit.

O văd doar o dată dimineața, în trecere pe culoar între prima și a doua oră. Mă pomenesc că-i zâmbesc când se apropie, iar ea îmi răspunde zâmbind. Cât se poate de simplu. Simplu și complicat, cum sunt cele mai multe lucruri profunde și adevărate. Mă pomenesc căutând-o cu privirea după ora a doua, iar apoi din nou după a treia și a patra. Nici nu mă pot controla. Vreau să o văd. Simplu. Complicat.

La ora la care mergem la masă, sunt epuizat. Corpul lui Justin e obosit de la prea puțin somn, iar eu, în interiorul lui, sunt obosit de la atâta agitație și prea multe gânduri.

O aştept la dulapul lui Justin. Sună o dată. Sună și a doua oară. Nici urmă de Rhiannon. Poate că trebuie să mă întâlnesc cu ea în altă parte. Poate că Justin a uitat unde se întâlnesc mereu.

În cazul acesta, e obișnuită cu faptul că Justin uită. Mă găsește tocmai când sunt pe cale să renunț. Culoarele sunt aproape pustii. Se apropie mai mult decât înainte.

— Bună, spun.

— Bună, spune ea.

Se uită la mine. Justin e cel care face prima mutare. Justin e cel care știe rostul lucrurilor. Justin e cel care spune ce vor face.

Asta mă deprimă.

Am mai văzut asta de prea multe ori. Devotamentul neîntemeiat. Acceptarea friciei de a fi cu persoana nepotrivită pentru că nu reușești să faci față friciei de a fi singur. Speranța cu tentă de îndoială, îndoiala cu tentă de speranță. De fiecare dată când văd aceste sentimente pe chipul altcuiva, mă deprimă. Iar pe chipul lui Rhiannon este ceva care e mai mult decât dezamăgire. Există acolo tandrețe. O tandrețe pe care Justin nu o va aprecia în vecii vecilor. Eu o văd imediat, dar sunt singurul.

Îmi iau toate cărtile și le pun în dulap. Mă apropii de ea și îmi las ușor mâna pe brațul ei.

Habă n-am ce fac. Știu doar că o fac.

— Să mergem undeva, spun. Unde vrei să mergem?

Acum sunt destul de aproape ca să văd că are ochi albaștri. Acum sunt destul de aproape ca să văd că nimenei nu se apropie niciodată destul ca să vadă ce albaștri sunt ochii ei.

— Nu știu, răspunde ea.

O iau de mâna.

— Vino, îi spun.

Asta nu mai e neastămpăr — e nesăbuință. La început mergem mâna în mâna. Apoi alergăm mâna în mâna. Acea euforie amețitoare de a ține pasul cu celălalt, de a trece în viteză prin școală, ignorând tot ce nu are legătură cu noi. Râdem, suntem jucăuși. Lăsăm cărtile ei în dulap și ieşim din clădire, la aer, aer adevărat, soare și copaci și lume mai puțin apăsătoare. Încalc regulile când părăsesc școala. Încalc regulile când mă sui în mașina lui Justin. Încalc regulile când răsucesc cheia în contact.

— Unde vrei să mergem? întreb din nou. Spune-mi, sincer, unde vrei să mergem.